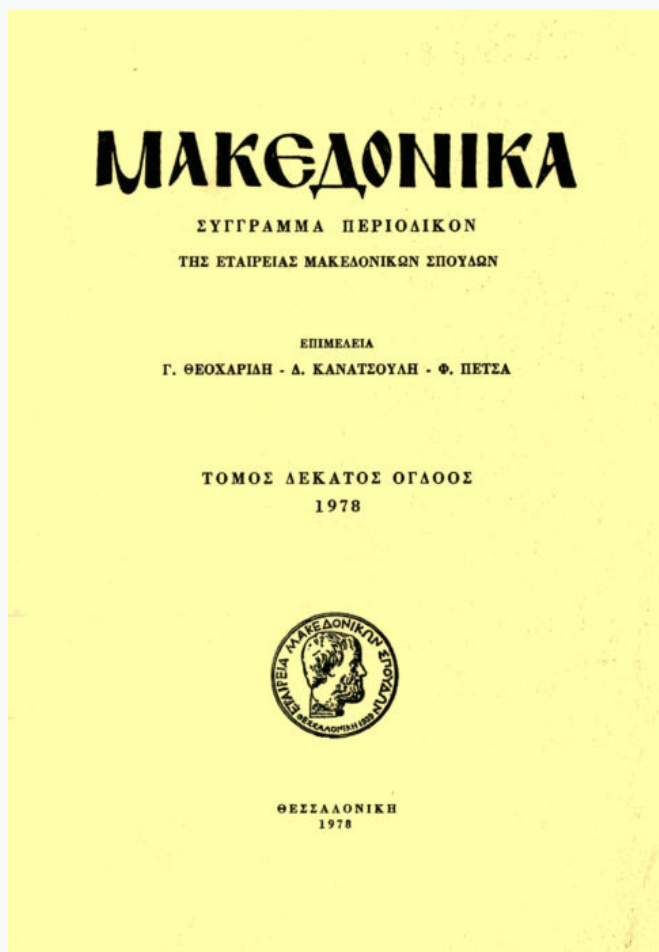

Μακεδονικά

Τόμ. 18, Αρ. 1 (1978)

Το λατομείο μαρμάρου του αρχαίου Μονοίκου (;)
του Οδομαντικού

Δημήτρης Κ. Σαμσάρης

doi: [10.12681/makedonika.497](https://doi.org/10.12681/makedonika.497)

Copyright © 2014, Δημήτρης Κ. Σαμσάρης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Σαμσάρης Δ. Κ. (1978). Το λατομείο μαρμάρου του αρχαίου Μονοίκου (;) του Οδομαντικού. *Μακεδονικά*, 18(1), 226-240. <https://doi.org/10.12681/makedonika.497>

ΤΟ ΛΑΤΟΜΕΙΟ ΜΑΡΜΑΡΟΥ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΜΟΝΟΙΚΟΥ (;) ΤΟΥ ΟΔΟΜΑΝΤΙΚΟΥ

Συνεχίζοντας την έρευνα της ιστορικής γεωγραφίας της αρχαίας Μακεδονίας¹ νιώσαμε πρόσφατα τη χαρά ν' ανακαλύψουμε στην κοινοτική περιοχή του 'Αγίου Πνεύματος Σερρών² ένα αρχαίο λατομείο μαρμάρου με τόσο φανερά και ανεξίτηλα τὰ ίχνη της αρχαίας λατομίας, ώστε δίνει στὸν επισκέπτη τὴν ἐντύπωση ὅτι τὸ λατομεῖο λειτουργοῦσε μέχρι χθές. Λείπουν μόνον οἱ ἀρχαῖοι λατόμοι καὶ οἱ λιθουργοὶ γιὰ νὰ ζωντανέψουν μπρὸς στὰ μάτια του τὴ σκηνὴ τῆς ἐδῶ καθημερινῆς ζωῆς τους.

Ὁ λατομικὸς χῶρος ἐντοπίστηκε συγκεκριμένα στὴ θέση «Κριάκου-ρου», 5 χλμ. περίπου ΒΑ τοῦ 'Αγίου Πνεύματος³, στοὺς νότιους πρόποδες τοῦ Μενοίκιου καὶ σὲ ὑψόμετρο 500 μ. περίπου⁴. Οἱ ὄγκοι μαρμάρου, σὲ πολλοὺς ἀπ' τοὺς ὁποίους εἶναι ὁρατὰ τὰ σημάδια τῆς ἀρχαίας ἐξόρυξης, σκεπάζουν τὴν ἐπιφάνεια δυὸ μεγάλων συνεχόμενων λόφων, ποὺ ἔχουν κατεΰθυνση ἀπὸ ΒΔ πρὸς ΝΑ (βλ. εἰκ. 1). Καὶ οἱ δυὸ λόφοι βασικὰ σκεπάζονται ἀπὸ γκρίζο μάρμαρο, ὀλοκρυσταλλικὸ καὶ μεσοκοκκῶδες στὴν ὕφὴ του. Σ' ἓνα σημεῖο ὅμως, κάπου στὸ βόρειο ἄκρο τοῦ δυτικοῦ λόφου, ὑπάρχει μιὰ φλέβα ἀπὸ ἄσπρο μάρμαρο, ζαχαρῶδες, ὀλοκρυσταλλικὸ καὶ μεσοκοκκῶδες στὴν ὕφὴ του. Τέλος, σ' ἓνα ἄλλο σημεῖο πρὸς τὰ βόρεια, ὅπου ἐνώνονται οἱ πλαγιὲς τῶν δυὸ λόφων, ὑπάρχει μιὰ τρίτη κατηγορία ὑπόλευκου μαρμάρου, ποὺ διασχίζεται ἀπὸ μαῦρες γραμμὲς («νερά») πάχους 0.001-0.002 μ.

1. Ἡ έρευνα γίνεται μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ἐρευνητικοῦ προγράμματος τοῦ Τμήματος 'Αρχαιολογικῶν Έρευνῶν τῆς 'Εταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν.

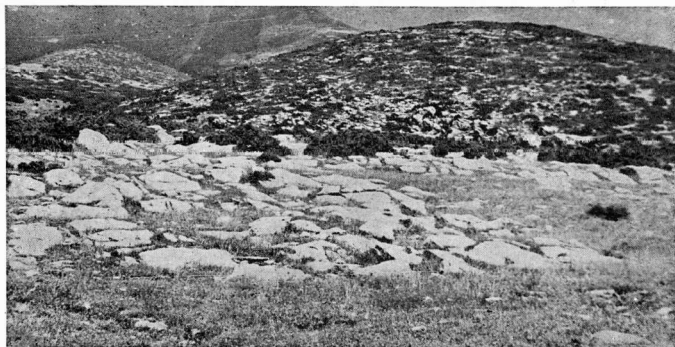
2. Τὸ 'Αγιο Πνεῦμα (παλ. Βεζνίκο) βρίσκεται σ' ἀπόσταση 14,5 χλμ. ἀνατολικά τῆς πόλης τῶν Σερρῶν καὶ εἶναι ἀπ' τὰ λίγα χωριά τοῦ Νομοῦ ποὺ παρουσιάζουν τόσο σημαντικό ἀρχαιολογικὸ καὶ ἱστορικὸ ἐνδιαφέρον.

3. 'Οφείλω κι ἀπ' τὴ θέση αὐτὴ νὰ εὐχαριστήσω θερμὰ τοὺς ἀρχαιοφίλους κατοίκους τοῦ 'Αγίου Πνεύματος κ.κ. Κ. Κατιάκο καὶ Γ. Κεφαλᾶ, ποὺ πρόθυμα με συνόδευσαν καὶ τίς δυὸ φορὲς ποὺ ἐπισκέφτηκα τὸ λατομικὸ χῶρο. - 'Ας σημειωθεῖ ὅτι ὁ κ. Γ. Κεφαλᾶς ἔχει λάβει, πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες, τὴν ἀπαιτούμενὴ ἄδεια γιὰ τὴν ἐκμετάλλευση μιᾶς ἑκτάσης τοῦ λατομικοῦ χῶρου.

4. Νεώτερες γεωλογικὲς ἐρευνες ἔχουν ἀποδείξει τὴν ὑπαρξὴ ἐνὸς στρώματος ἄσπρου μαρμάρου, ὁμοίου μὲ τὸ παριανό, στὰ βουνὰ Μενοίκιο καὶ Παγγαῖο, βλ. S. t. C a s s o n, Macedonia, Thrace and Illyria, Oxford 1926, σ. 65-66.

Ὅπως φαίνεται ἀπὸ φυσικὲς τομὲς τῶν λόφων, τὸ μέσο πάχος τῶν στρωμάτων μαρμάρου θὰ πρέπει νὰ ὑπολογιστεῖ γύρω στὰ 10 μ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κοκκομετρικὴ σύστασή του, τὸ μάρμαρο συνίσταται ἀπὸ λεπτοὺς καὶ μικροὺς κρυσταλλικοὺς κόκκους καὶ ἔχει τὴ σκληρότητα ἐκείνη τῶν ἀσβεστολιθικῶν πετρωμάτων, ποὺ ἐπιτρέπει τὴν εὐχερὴ λάξευση καὶ λείανσή του.

Ἀπ' τὰ ἴχνη τῆς ἀρχαίας ἐκμετάλλευσης σὲ πολλοὺς ὄγκους μαρμάρου φαίνεται καθαρὰ πὺς βρισκόμαστε μπροστὰ σ' ἓνα ἐπιφανειακὸ κλιμακωτὸ ἀρχαῖο λατομεῖο («κάθετο»)¹. Ἡ τεχνικὴ μέθοδος, ποὺ εἶχε ἐφαρμοστεῖ

Εἰκ. 1. Γενικὴ ἀποψη τοῦ λατομείου. Ἐμπρὸς εἰκονίζεται ὁ δυτικὸς λόφος μετὸ ἄσπρο μάρμαρο καὶ πίσω ὁ ἀνατολικὸς μετὸ γκριζο μάρμαρο

ἀπ' τοὺς ἀρχαίους λατόμους γιὰ τὴν ἐξόρυξη τοῦ μαρμάρου, εἶναι ἐκείνη τῶν κλασικῶν ἀναβαθμίδων, σύμφωνα μετὴν ὁποία ἡ τομὴ τοῦ πετρώματος προχωροῦσε κλιμακωτὰ πρὸς τὰ μέσα καί, ἀποκόπτοντας τὸ στήθος τῆς πέτρας, σχημάτιζε ἐπιφανειακὰ διάφορες παραλληλόγραμμες καὶ τετράγωνες «κοῖτες» σὲ κλιμακωτὸ σχῆμα. Ἐξαίρεση ἀποτελεῖ μιὰ μόνον «κοίτη» ποὺ ἔχει σχῆμα τόξου καὶ ποὺ ἀρχικὰ θὰ εἶχε κυκλικὸ σχῆμα.

Στὶς περισσότερες «κοῖτες» ἀρχαίων δόμων, ποὺ ἐντοπίσαμε στὰ μέτωπα τῆς ἀρχαίας ἐκμετάλλευσης, ἡ περίμετρος τους διαγράφεται ἀπ' τὶς σωζόμενες σφηνοειδεῖς τρύπες (βλ. εἰκ. 2-3), ποὺ εἶχαν ἀνοίξει εἰς λατόμοι μετὴ βοήθεια τῆς τυπίδας ἢ τοῦ κοπέα (σημ. βελόνι) καὶ διαφόρων ἄλλων λι-

1. Γι' αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν λατομείων βλ. Α. Ὁ ρ λ ἄ ν δ ο υ, Τὰ ὕλικά δομῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τ. Α', σ. 84-85. R. Martin, Manuel d'architecture grecque, τ. 1, σ. 146 κ.ε. A. Dworakowska, Quarries in Ancient Greece, Wrocław 1975, σ. 123 κ.ε.

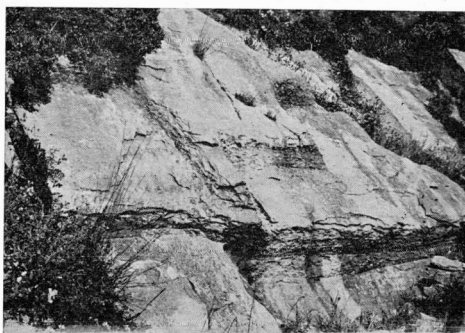
θουργικῶν ἐργαλείων¹ μέσα στὰ κατακόρυφα καὶ ὀριζόντια αὐλάκια (πλάτους 0.05-0.06 μ. καὶ βάθους 0.10-0.28 μ.), τὰ ὁποῖα εἶχαν λαξεύσει προκαταρκτικὰ μὲ πριόνι καὶ ὕμμις, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο καὶ τὶς διαστάσεις ποὺ

*Εἰκ. 2-3. Χαρακτηριστικὰ ἴχνη ἀπὸ τυπίδα ἢ κοπέα
σὲ ὄγκους γκρίζου μαρμάρου*

1. Γιὰ τὰ λιθουργικὰ ἐργαλεῖα βλ. Ὁρλάνδου, ὁ.π., σ. 116 κ.ε. Dworakowska, ὁ.π., σ. 42-44, 99-122. Δείγματα τέτοιων ἐργαλείων ἔχουμε ἀπ' τὸ λατομεῖο τῆς Μυτιλήνης (ΑΔ 17, 1961, 62, Β', Χρονικά, 263) κι ἀπ' τὸ νεκρομαντεῖο τοῦ Ἀχέροντα (βλ. Σ. Δάκαρη, ΠΑΕ 1964, 50).

τοὺς εἶχε δώσει ὁ γλύπτης ἢ ὁ ἀρχιτέκτονας. Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τόρμους εἶχαν προσαρμόσει τὶς σφῆνες γιὰ τὴν ἐξόρυξη τοῦ ἐπιθυμητοῦ μαρμάρινου ὄγκου. Ὅπως συμπεραίνεται μάλιστα ἀπ' τοὺς σωζόμενους τόρμους τους,

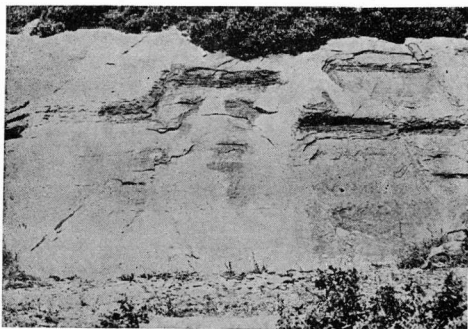
*Εἰκ. 4-5. Ἀπόψεις τοῦ μεγάλου «στήθους»
τοῦ πετρώματος μὲ τὶς 19 συγκεντρωμένες «κοῖτες»*

ποὺ ἡ διάμετρός τους δὲν ξεπερνᾷ τὸ 0.01 μ., οἱ σφῆνες ἐξόρυξης, ποὺ εἶχαν χρησιμοποιήσει ἐδῶ, δὲν ἦταν ξύλινες, ὅπως συνήθως στὰ περισσότερα λατομεῖα, ἀλλὰ σιδερένιες.

Ἐκτὸς ἀπ' τὶς παραπάνω «κοῖτες», σώζονται κι ὀρισμένες ἄλλες, ἀπ' ὅπου οἱ ὄγκοι μαρμάρου δὲν ἀποσπάστηκαν μὲ σφῆνες ἀλλὰ μόνο μὲ τὸ

πρίονι (τὸν «λιθοπρίστην πρίονα»)¹. Ἰδιαίτερα χαρακτηριστική εἶναι μιὰ «κοίτη» ποῦ στή μιὰ μεριά της δούλεψαν μὲ σφήνες καὶ στήν ἄλλη μόνο μὲ πρίονι.

Οἱ περισσότερες «κοῖτες» ἔχουν ἐντοπιστεῖ στὸν ἀνατολικὸ λόφο. Συγκεκριμένα στὸ κέντρο περίπου τῆς δυτικῆς πλαγιάς τοῦ λόφου αὐτοῦ φαντάζει ἓνα μεγάλο «στήθος» πετρώματος (βλ. εἰκ. 4-6), διαστάσεων 2.80 μ. × 11.50 μ., μὲ 19 συνολικά «κοῖτες» (βλ. πίνακα διαστάσεων, α-ιθ). Οἱ πιὸ πολ-

Εἰκ. 6. Λεπτομέρεια τῆς εἰκ. 5

λὲς ἀπ' αὐτὲς εἶναι συνεχόμενες κι ἔχουν κοινὰ αὐλάκια ποῦ διευκόλυναν τὴν ταχύτερη καὶ μὲ λιγότερο κόπο ἐξόρυξη τῶν μαρμάρινων ὄγκων. Ἐκτὸς ἀπ' τὶς 19 συγκεντρωμένες «κοῖτες», ἐντοπίσαμε ἄλλες 11 σκόρπιες στὴν πλαγιά τοῦ ἴδιου λόφου (βλ. πίνακα διαστάσεων κ-λ καὶ εἰκ. 7-8) καὶ 15 ἀκόμη στὴν ἀνατολικὴ πλαγιά τοῦ δυτικοῦ λόφου (βλ. πίνακα διαστάσεων, λα-με). Οἱ διαστάσεις πλάτους καὶ μήκους ὅλων τῶν παραπάνω «κοιτῶν» εἶναι πολλαπλάσια ἢ ὑποδιαιρέσεις (δάκτυλοι) ἐνὸς ἀρχαίου πόδα, ποῦ ἰσοδυναμεῖ σήμερα σὲ 0.328 μ., ὑπολογίζοντας τὸν ἀρχαῖο δάκτυλο σὲ 0.0205 μ.

Ἄπ' τὶς διαστάσεις καὶ τὸ πάχος (ἀπὸ 0.10 ὠς 0.28 μ.) τῶν παραπάνω «κοιτῶν» συμπεραίνεται πὼς οἱ ἀρχαῖοι δόμοι ἀπὸ ὑπόλευκο καὶ γκριζο μάρμαρο ποῦ εἶχαν ἐξορυχθεῖ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ σαρκοφάγους καὶ κυρίως γιὰ ἀνάγλυφες ἢ ἀπλὲς ἐνεπίγραφες στήλες². Ἀντίθετα τὸ ἄσπρο μάρμαρο, παρόλο ποῦ δὲ σώζονται «κοῖτες» στὸ μέτωπο ἐκμετάλλευσής του,

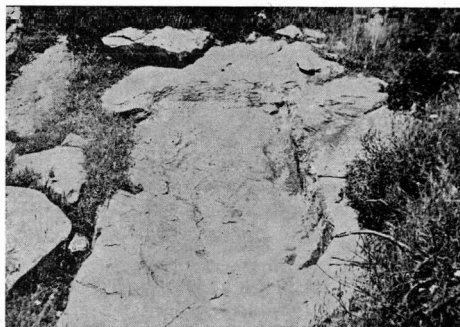
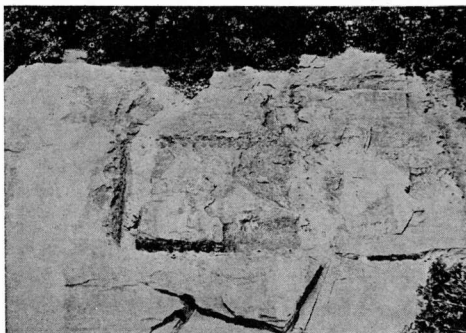
1. Γι' αὐτὸν βλ. Ὁ ρ λ ἄ ν δ ο υ, ὅ.π., σ. 127-28. D w o r a k o w s k a, ὅ.π., σ. 112-15.

2. Ἐξαίρεση ἀποτελεῖ μιὰ μόνον κυκλικὴ «κοίτη» γκριζο μαρμάρου, ἀπ' ὅπου ἐξορύχθηκε μαρμάρινος ὄγκος πιθανῶς γιὰ σπόνδυλο κίονα.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΩΝ ΠΛΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΗΚΟΥΣ ΤΩΝ «ΚΟΙΤΩΝ»

Διαστάσεις σὲ ἀρχαίους πόδες (π) καὶ δακτύλους (δ)	Θεωρητικὲς διαστάσεις σὲ μέτρα	Πραγματικὲς διαστάσεις σὲ μέτρα
α) $1\pi+11\delta \times 3\pi+11\delta$	$= 0.553\mu. \times 1.209\mu.$	$0.55\mu. \times 1.20\mu.$
β) $1\pi+9\delta \times 2\pi+ 4\delta$	$= 0.512\mu. \times 0.738\mu.$	$0.50\mu. \times 0.73\mu.$
γ) $2\pi+ 4\delta \times 3\pi+ 6\delta$	$= 0.738\mu. \times 1.107\mu.$	$0.73\mu. \times 1.10\mu.$
δ) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
ε) $1\pi+10\delta \times 2\pi+12\delta$	$= 0.533\mu. \times 0.902\mu.$	$0.52\mu. \times 0.90\mu.$
στ) $1\pi+14\delta \times 2\pi+ 1\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.676\mu.$	$0.60\mu. \times 0.68\mu.$
ζ) $1\pi+14\delta \times 2\pi+ 9\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.840\mu.$	$0.60\mu. \times 0.84\mu.$
η) $1\pi+14\delta \times 2\pi+ 9\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.840\mu.$	$0.60\mu. \times 0.84\mu.$
θ) $1\pi+14\delta \times 2\pi+ 1\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.676\mu.$	$0.60\mu. \times 0.67\mu.$
ι) $1\pi+14\delta \times 2\pi+ 1\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.676\mu.$	$0.60\mu. \times 0.67\mu.$
ια) $1\pi+14\delta \times 2\pi+ 1\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.676\mu.$	$0.60\mu. \times 0.67\mu.$
ιβ) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
ιγ) $1\pi+ 4\delta \times 2\pi+ 1\delta$	$= 0.41 \mu. \times 0.676\mu.$	$0.40\mu. \times 0.67\mu.$
ιδ) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
ιε) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
ιστ) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
ιζ) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
ιη) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
ιθ) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
κ) $2\pi+14\delta \times 7\pi+10\delta$	$= 0.943\mu. \times 2.495\mu.$	$0.94\mu. \times 2.50\mu.$
κα) $1\pi+15\delta \times 5\pi+11\delta$	$= 0.635\mu. \times 1.865\mu.$	$0.63\mu. \times 1.87\mu.$
κβ) $2\pi+ 2\delta \times 6\pi+ 7\delta$	$= 0.697\mu. \times 2.111\mu.$	$0.70\mu. \times 2.10\mu.$
κγ) $1\pi+ 7\delta \times 3\pi+14\delta$	$= 0.471\mu. \times 1.271\mu.$	$0.46\mu. \times 1.28\mu.$
κδ) $2\pi+ 7\delta \times 6\pi$	$= 0.799\mu. \times 1.968\mu.$	$0.80\mu. \times 1.96\mu.$
κε) $1\pi+ 3\delta \times 6\pi+13\delta$	$= 0.389\mu. \times 2.234\mu.$	$0.38\mu. \times 2.23\mu.$
κστ) $1\pi+14\delta \times 5\pi+11\delta$	$= 0.615\mu. \times 1.865\mu.$	$0.60\mu. \times 1.87\mu.$
κζ) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
κη) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
κθ) $1\pi+14\delta \times 4\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 1.597\mu.$	$0.60\mu. \times 1.60\mu.$
λ) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
λα) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
λβ) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
λγ) $1\pi+ 9\delta \times 2\pi+ 2\delta$	$= 0.512\mu. \times 0.697\mu.$	$0.51\mu. \times 0.70\mu.$
λδ) $5\pi+14\delta \times 5\pi+14\delta$	$= 1.927\mu. \times 1.927\mu.$	$1.92\mu. \times 1.92\mu.$
λε) $3\pi+ 6\delta \times 7\pi+ 3\delta$	$= 1.107\mu. \times 2.356\mu.$	$1.10\mu. \times 2.36\mu.$
λστ) $1\pi+14\delta \times 5\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 1.927\mu.$	$0.60\mu. \times 1.92\mu.$
λζ) $2\pi+ 7\delta \times 5\pi+11\delta$	$= 0.799\mu. \times 1.865\mu.$	$0.80\mu. \times 1.86\mu.$
λη) $2\pi+ 2\delta \times 4\pi+ 2\delta$	$= 0.697\mu. \times 1.353\mu.$	$0.68\mu. \times 1.35\mu.$
λθ) $1\pi+ 4\delta \times 3\pi+ 7\delta$	$= 0.41 \mu. \times 1.127\mu.$	$0.40\mu. \times 1.12\mu.$
μ) $1\pi+ 9\delta \times 3\pi+14\delta$	$= 0.512\mu. \times 1.271\mu.$	$0.50\mu. \times 1.28\mu.$
μα) $1\pi+ 9\delta \times 5\pi+ 2\delta$	$= 0.512\mu. \times 1.681\mu.$	$0.50\mu. \times 1.68\mu.$
μβ) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
μγ) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
μδ) $1\pi+14\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.615\mu. \times 0.615\mu.$	$0.60\mu. \times 0.60\mu.$
με) $1\pi+ 9\delta \times 1\pi+14\delta$	$= 0.512\mu. \times 0.615\mu.$	$0.50\mu. \times 0.60\mu.$

φαίνεται όμως πώς, λόγω της καλύτερης ποιότητάς του και της ευχερέστερης λείανσής του, είχε χρησιμοποιηθεί κυρίως στην αρχιτεκτονική και γλυπτική. Τò γεγονός αυτό εξάλλου μιστυροῦν ἓνα ἀρχιτεκτονικό καὶ τρία γλυ-

Εἰκ. 7-8. Σκόρπιες «κοῖτες»

πτικά κομμάτια. πού βρέθηκαν ἐγκαταλειμμένα πάνω σ' ἓνα τεράστιο σωρὸ ἀπὸ λατύπη ἄσπρου μαρμάρου πού εἶχε συσσωρευτεῖ σ' ἓνα σημεῖο ἀνάμεσα στὰ ριζὰ τῶν δυὸ λόφων¹ (βλ. εἰκ. 9).

1. Ὁ τόπος γιὰ τὴν ἀπόρριψη τῆς λατύπης ἀπ' τὸ ξεχόντρισμα τῶν μαρμαρίνων δόμων δὲν ἔλειπε κι ἀπ' τὸ πιὸ μικρὸ ἀκόμη ἀρχαῖο λατομεῖο, βλ. σχετικά στῆς D w o r a k o w - s k a, ὁ.π., σ. 97-98. Ἡ ἀπουσία λατύπης γκρίζου μαρμάρου ἐπιβεβαιώνει τὴν παραπάνω ὑπόθεσή μας ὅτι αὐτὸ χρησιμοποιεῖτο κυρίως γιὰ στήλες, ὅπου δὲν ὑπῆρχαν περιττὰ κομμάτια νὰ πελεκηθοῦν, ὥστε νὰ γίνεῖ ἐλαφρότερος ὁ δόμος γιὰ τὴ μεταφορὰ του.

Συγκεκριμένα πρόκειται γιὰ ἓνα μεγάλο παραλληλόγραμμο δόμο πὺν προοριζόταν γιὰ κρηπίδα ἢ ἐπιστύλιο καὶ γιὰ τρία κομμάτια ἀγαλμάτων. Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ εἶναι πολὺ χονδρικὰ κατεργασμένο καὶ μόλις καταλαβαίνει κανεῖς ἀπ' τὰ κάπως λεπτομερέστερα κατεργασμένα καπούλια τοῦ ἀλό-

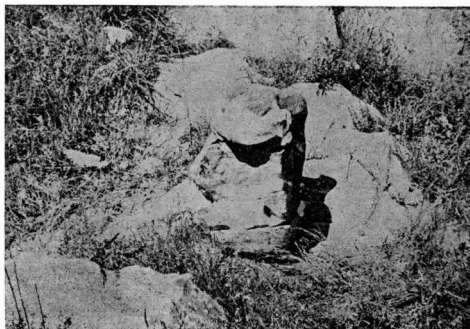
Εἰκ. 9. Ὁ τεράστιος σωρὸς λατόπης ἀπὸ ἄσπρο μάρμαρο

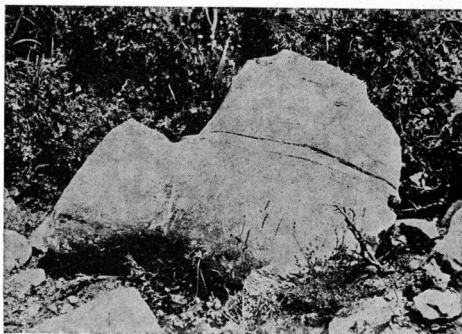
Εἰκ. 10. Ὁ μαρμάρινος ὄγκος πὺν προοριζόταν γιὰ ἀγαλμα καβαλάρη

γὺν πὺς προοριζόταν γιὰ παράσταση κάποιου καβαλάρη (βλ. εἰκ. 10). Ἐπίσης χοντρικὰ δουλεμένος εἶναι καὶ ὁ δόμος πὺν προοριζόταν γιὰ κάποιο ἀγαλματίδιο (σῶς. ὕψος 0.47 μ.) καὶ πὺν στὸ λαιμὸ του διακρίνεται ὁ τόρμος πὺν θὰ δεχόταν τὸ πρόσθετο κεφάλι (βλ. εἰκ. 11). Ἰδιαίτερο ὅμως ἐνδιαφέρον παρουσιάζει τὸ τρίτο γλυπτικὸ κομμάτι ἀπὸ κορμὸ ἀγάλματος (σῶς. ὕψος 0.73 μ.), πὺν θὰ παρίστανε σὲ φυσικὸ μέγεθος κάποιον ψηλὸν καὶ εὐρω-

στο γυμνὸν ἄνδρα (βλ. εἰκ. 12). Φαίνονται καλὰ στὸ μάρμαρο οἱ πλάτες καὶ ἓνα μέρος ἀπ' τὸ δεξιὸ γλουτὸ ποὺ εἶναι μὲ μεγάλῃ λεπτομέρεια ἐπεξεργασμένα, σ' ἀντίθεση μὲ τὸ στήθος ποὺ εἶναι τελείως ἀκατέργαστο. Ἄπ' τὶς

*Εἰκ. 11. Ὁ μαρμάρινος ὄγκος ποὺ προοριζόταν
γιὰ κάποιον ἀγαλματίδιο*

*Εἰκ. 12. Τὸ κομμάτι ἀπὸ κορμὸ ἀνδρικοῦ ἀγάλματος.
Εἰκονίζεται τὸ πίσω μέρος ποὺ τὸ εἶχε ἐπεξεργαστεῖ ὁ γλύπτης*

φυσικὲς τρύπες καὶ ρηγματώσεις, ποὶ ὑπάρχουν στὰ τρία γλυπτικά κομμάτια, συμπεραίνεται εὐκόλα πὼς τὰ ἔργα τὰ ἐγκατάλειψε ὁ γλύπτης στὸ λατομεῖο ἡμιτελῆ, ὅπως συχνὰ συνέβαινε σὲ τέτοιες περιπτώσεις¹, ἐξαιτίας τῆς ἀτέ-

1. Γιὰ ἡμιτελῆ ἀγάλματα ἐγκαταλειμμένα σὲ λατομεῖα καὶ γιὰ τοὺς λόγους ἐγκατά-

λειας που παρουσιάστηκε, κατά την επεξεργασία, στο έσωτερικό του μαρμάρου.

Από ένα σημείο που ενώνονται οι δυο πλαγιές των λόφων και ακριβέστερα απ' το άκρο του σωρού της λατύπης, ξεκινά ένας αρχαίος κατηφορικός λιθόστρωτος δρόμος λιθαγωγίας, που τον χρησιμοποιούσαν για να κατεβάζουν («καταγωγή»), με τη βοήθεια των ξύλινων *ἐσχαρών* ή *χελωνών* (κοινώς ξυλογαϊδοῦρες) τους δόμους κάτω στη ρεματιά (βλ. εικ. 13). Από κει φορτώνονταν στα τετράτροχα συνήθως άμάξια, τα όποια ακολουθούσαν τον αρχαίο λιθόστρωτο δρόμο¹, που ίχνη του σώζονται και σήμερα σε πολλά

Εικ. 13. Ίχνη του λιθόστρωτου δρόμου λιθαγωγίας

σημεία², και τους μετέφεραν στον τόπο προορισμού τους. Σ' ένα βράχο, στο δεξιό άκρο που αρχίζει ο δρόμος, υπάρχει μια κυλινδρική τρύπα για σιδερένιο πάσσαλο, όπου δένονταν τα σχοινιά για τη συγκράτηση των χελωνών. Επίσης κάτω στη ρεματιά βλέπει κανείς τεράστιους μαρμάρινους δγκους,

λειψής τους βλ. C. Blümel, *Greek Sculptors at Work*, London 1969², σ. 5 κ.ε. και πίν. 2-5.

1. Η κατασκευή του δρόμου αυτού, που οδηγούσε απ' το λατομείο στο κοντινό αρχαίο πόλισμα, ανήκει, όπως είναι γνωστό, στις προκαταρκτικές εργασίες προετοιμασίας για την εκμετάλλευση του λατομικού χώρου. Για παρόμοιους δρόμους βλ. βιβλιογραφία στής Dworakowska, ό.π., σ. 97, σημ. 28.

2. Τα ίχνη αυτού του δρόμου ακολουθήσαμε τη δεύτερη φορά που ανεβήκαμε στο λατομείο με μουλάρια. Κι άν πάρει κανείς υπόψη του ότι κάναμε τη διαδρομή σε μία ώρα περίπου, θά πρέπει να υπολογίσει ότι τα αρχαία άμάξια, συρόμενα από ζευγάρια βοδιών ή μουλαριών, θά κατέβαζαν τους μαρμάρινους δόμους απ' το λατομείο κάτω στο αρχαίο πόλισμα σε 2 ώρες περίπου.

χονδρικά πελεκημένους, πού τούς είχαν κατεβάσει για νά τούς φορτώσουν στ' άμάξια.

Ἄπ' τὸ λατομεῖο αὐτὸ προέρχεται προφανῶς κι ἓνα κομμάτι ἀγάλματος πού βρέθηκε τὸ 1973 στὴν κοινότητα τοῦ Ἀγ. Πνεύματος καὶ μεταφέρθηκε στὸ Μουσεῖο Σερρῶν, στὴν ἀποθήκη τοῦ ὁποῖου φυλάγεται σήμερα. Ἄπ' τὸ ἄγαλμα σώζεται σχεδὸν τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ κορμοῦ (ὕψος 0.50 μ. περίπου). Πιθανῶς ὅμως τὰ ὑπόλοιπα μέρη τοῦ σώματος δὲν εἶχαν κατασκευαστεῖ ποτέ. Ἄν κρίνει κανεῖς ἀπ' τὴ χοντρικὴ ἐπεξεργασία τοῦ σωζόμενου κορμοῦ, φαίνεται πὼς τὸ ἄγαλμα τὸ εἶχε ἐγκαταλείψει ὁ γλύπτης ἡμιτελὲς στὸ λατομεῖο ἀπὸ κάποια ἄγνωστὴ αἰτία. Τέλος, ἀπὸ ἄσπρο ὕλικὸ τοῦ λατομεῖου αὐτοῦ εἶναι κατασκευασμένο ἓνα ἐνεπίγραφο ἐπιτύμβιο ἀνάγλυφο (διαστάσεων 0.62 μ. × 0.80 μ.) τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνα πού βρίσκεται σήμερα ἐντοιχισμένο στὴ βρύση τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος¹. Ἄπ' τὴν παράσταση τοῦ Θράκα καβαλάρη καὶ τὶς ἀνορθογραφίες στὴν ἐλληνικὴ ἐπιγραφή τοῦ ἀναγλύφου συμπεραίνεται πὼς ἀνῆκε σὲ κάποια ντόπια ἐξελληνισμένη θρακικὴ οἰκογένεια.

Ἀσφαλῶς ὅμως τὸ μάρμαρο τοῦ λατομεῖου δὲν προοριζόταν γιὰ τοπικὴ μόνον χρῆση. Ἰδιαίτερα τὸ ἄσπρο μάρμαρο, λόγω τῆς καλῆς ποιότητάς του, θὰ εἶχε μεγάλη ζήτηση στὸ ἐμπόριο καὶ θὰ ἐξαγόταν στὴ γύρω τουλάχιστο περιοχὴ καὶ κυρίως στὰ πεδινὰ πολίσματα πού δὲν διέθεταν δικὰ τους λατομεῖα. Ἔτσι μόνον ἐξηγεῖται ὁ τεράστιος σωρὸς τῆς λατύπης κι ἀκόμη τὸ γεγονός πὼς ἀπὸ ἄσπρο ὕλικὸ τοῦ λατομεῖου αὐτοῦ εἶναι κατασκευασμένα τὸ ἀνάγλυφο τοῦ καβαλάρη² ἀπ' τὴν κώμη Ὀλδηνῶν (ἢ Σολδηνῶν)³ καὶ ἡ ζωφόρος μὲ ἀνάγλυφον μυθολογικὴ παράσταση⁴ ἀπ' τὸ ἀρχαῖο πόλισμα ἀγνώστου ὀνόματος πλάι στὸ σημ. χωριὸ Τούμπα⁵. Ἀκόμη τὸ ἴδιο μάρμαρο ἔχει χρησιμοποιηθεῖ σ' ὀρισμένα ἀνάγλυφα ρωμαϊκῆς ἐποχῆς καὶ σ' ἓνα ἀκέφαλο γυναικεῖο ἄγαλμα τοῦ 2ου-3ου μ.Χ. αἰῶνα⁶, τὰ ὁποῖα, καθὼς εἶναι ἄγνωστος ὁ τόπος προέλευσής τους⁷, μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε ὅτι προέρχονται ἀπὸ γειτονικὰ χωριά (Ν. Σούλι, Τούμπα, Ν. Σκοπὸ ἢ ἀκόμη καὶ Ἄγιο Πνεῦμ)⁸.

1. Βλ. Δ. Σ α μ σ ἄ ρ η, Ἡ Κοινότης τοῦ Ἀγίου Πνεύματος Σερρῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας, Θεσσαλονίκη 1971, σ. 21.

2. Στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο τῶν Σερρῶν.

3. Γι' αὐτὴν βλ. Δ. Σ α μ σ ἄ ρ η, Ἱστορικὴ γεωγραφία τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, Θεσσαλονίκη 1976, σ. 132-34.

4. Στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο τῶν Σερρῶν.

5. Γι' αὐτὸ βλ. Δ. Σ α μ σ ἄ ρ η, Ἱστορικὴ γεωγραφία, σ. 179.

6. Στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο τῶν Σερρῶν.

7. Τὰ εὐρήματα αὐτὰ εἶναι ἀπ' τὴ γνωστὴ συλλογὴ τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀρρένων Σερρῶν, πού εἶχαν συγκεντρωθεῖ ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια περίπου, χωρὶς ν' ἀναγραφεῖ πουθενὰ ὁ τόπος προέλευσής τους. Ἔτσι ἔμειναν ὡς τῶρα ἀνεκμετάλλευτα γιὰ τὴν τοπικὴ ἱστορία.

8. Δὲν πιστεύουμε πὼς ἀνῆκουν στὴν ἀρχαία Σίρι (σημ. Ἐέρρες), γιατί ἡ πόλη αὐτὴ

Ἄπ' τὴ χρῆση τοῦ μαρμάρου στὰ παραπάνω δείγματα γλυπτικῆς, ποὺ ἀνήκουν στὴ ρωμαϊκὴ ἐποχὴ, συμπεραίνεται πὼς τὸ λατομεῖο λειτουργοῦσε τὴν ἐποχὴ αὐτὴ καὶ ἰδιαίτερα τὸν 1ο-3ο μ.Χ. αἰώνα¹. Δυστυχῶς δὲν ἔχουμε χρονολογικὲς ἐνδείξεις γιὰ λειτουργία αὐτοῦ σὲ πρωϊμότερη ἐποχὴ. Ἔτσι δὲν ἀποκλείεται ν' ἀνοιξε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ ρωμαϊκὴ ἐποχὴ καὶ ἰδίως τὸν 1ο-3ο μ.Χ. αἰώνα, τότε δηλ. ποὺ ὑπῆρχε στὴν περιοχὴ μεγάλῃ ζήτησι τοῦ ὕλικου γιὰ τὴν κατασκευὴ ἐπιτύμβιων κυρίως ἀναγλύφων. Πάντως, ἂν κρίνουμε ἀπ' τὸν τεράστιο σωρὸ λατύπης, ποὺ εἶχε συσσωρευτεῖ ἀπ' τὸ «ξεχόντρισμα» δεκάδων μαρμάρινων δόμων, καθὼς κι ἀπ' τὸ λιθόστρωτο δρόμο ποὺ μὲ τόσο κόπο καὶ ἔξοδα κατασκευάστηκε, τὸ λατομεῖο θὰ πρέπει νὰ λειτουργήσῃ γιὰ μακρὸ χρονικὸ διάστημα. Ἐπειδὴ μάλιστα τίποτε δὲ μαρτυρεῖ βίαιη ἐγκατάλειψή του, πιστεύουμε πὼς ἡ λειτουργία του ἔπαισε τότε μόνον, ὅταν ἔπαυσαν καὶ οἱ παραγγελίες μαρμάρου γιὰ ἀγάλματα καὶ ἀνάγλυφα, δηλ. στὰ μέσα περίπου τοῦ 4ου μ.Χ. αἰώνα.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσή του, εἶναι φανερό πὼς τὸ λατομεῖο ἀνῆκε στὸ πλησιέστερο ἀρχαῖο πόλισμα ποὺ ἔχνη του εἶχαμε ἐντοπίσει—πρὶν ἀπὸ μιὰ δεκαετία περίπου—ἀκριβῶς πλάι (δυτικὰ) στὸ σημ. χωριὸ Ἅγιο Πνεῦμα, δηλ. 5 περίπου χλμ. ΝΔ τοῦ λατομείου². Ἄπ' τὸ πόλισμα αὐτὸ διασώζονται σήμερα ὀρισμένα λείψανα τοῦ κάστρου τοῦ πάνω σ' ἓνα ὄχυρὸ λόφο, γνωστὸ στοὺς ντόπιους μὲ τ' ὄνομα «Γραντῆς κος». Νότια τοῦ κάστρου φαίνεται πὼς ἐκτείνονταν τὰ σπίτια τοῦ πολισματος ὡς κάτω στὸ λόφο «Κούτρα», ὅπου ἔχουμε ἐντοπίσει τὸ ἀρχαῖο νεκροταφεῖο του μὲ κιβωτιόσχημους καὶ λαξευτοὺς τάφους. Ἐπίσης ἀρκετοὺς λαξευτοὺς σὲ βράχους τάφους βρήκαμε σκόρπιους στοὺς λόφους βόρεια τοῦ κάστρου. Ἄπ' τὰ ἐπιφανειακὰ εὐρήματα (ἐπιγραφές, ὄστρακα καὶ νομίσματα) φαίνεται πὼς πρόκειται γιὰ κάποιο θρακικὸ πόλισμα, τὸ ὁποῖο παρουσιάζει συνεχή ζωὴ ὡς τὸ τέλος τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς³.

θὰ εἶχε δικὸ της λατομεῖο μαρμάρου, ποῦ, σύμφωνα μὲ τὴ συνθήθεια τῶν ἀρχαίων, θὰ βρίσκονταν σὲ κοντινὴ ἀπόσταση ἀπ' αὐτήν.

1. Μᾶς εἶναι γνωστὰ δυὸ ἄλλα λατομεῖα μαρμάρου ρωμαϊκῆς ἐποχῆς στὴν Ἀνατολικὴ Μακεδονία: τὸ λατομεῖο τῶν Φιλίππων (βλ. P. Collart-P. Ducrey, *Philippes I. Les reliefs rupestres*, Paris 1975, σ. 12-13) καὶ ἓνα ἄλλο στὴν περιοχὴ τῆς Καβάλας (στὴ θέση «Τζαρί») ἀπ' τὸ ὁποῖο μᾶς παραδόθηκε σὲ μιὰ ἐπιγραφῇ (1ου μ. Χ. αἰ.) τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιστάτη τῶν λατόμων («ὁ ἐπὶ τῶν λατόμων»), βλ. Γ. Μπακαλάκη, *Θρακικὰ εὐχαριστήρια εἰς τὸν Δία*, «Θρακικὰ» 6(1935)305-310 [= REG 49(1936)371].

2. Βλ. Σαμαράη, Ἡ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σ. 18-21, τοῦ ἴδιου, Ἱστορικὴ γεωγραφία, σ. 176.

3. Παρὰ τὴν πιθανὴ ἐγκατάστασι Μακεδόνων καὶ ἀργότερα Ρωμαίων ἀποίκων ἢ παρίκων στὸ πόλισμα, οἱ Θράκες κάτοικοί του θὰ ἀποτελοῦσαν μιὰ συντριπτικὴ πλειοψηφία ὡς τὸ τέλος τῆς ἀρχαιότητος, ὁπότε πιά ἐξελληνίζονται τελείως. Πρβλ. τὴν ἐξελληνισμένη ντόπια θρακικὴ οἰκογένεια στὴν προηγούμενη σελίδα.

Τὸ πόλισμα αὐτὸ υπαγόταν στὴ χώρα τῆς Ὀδομαντικῆς, ποὺ εἶχε πρωτεύουσα τὴ γειτονικὴ πόλιν τῆς Σίριος (σημ. Σέρρες)¹. Ὑστερα ἀπ' τὴ μακεδονικὴ κατάκτηση ὑπῆχθη πιθανῶς στὴν ἀστικὴ περιφέρεια τῆς Ἀμφίπολης κι ἀργότερα, μὲ τὴν ἴδρυση τῆς ρωμαϊκῆς ἀποικίας τῶν Φιλίππων, συμπεριλήφθηκε στὴν ἐκτεταμένη χώρα (*territorium*) αὐτῆς. Ὅπως συμπεραίνεται μάλιστα ἀπὸ μιὰ λατινικὴ ὁροθετικὴ ἐπιγραφὴ, ποὺ βρέθηκε στὸ διπλανὸ χωριὸ Ν. Σούλι², θὰ πρέπει νὰ ἦταν ὁ τελευταῖος πρὸς δυσμὰς *vicus* τῆς ἀποικίας τῶν Φιλίππων.

Δυστυχῶς τὸ ἀρχαῖο (θρακικὸ καὶ ἐλληνικὸ) ὄνομα τοῦ πολισματος δὲν μᾶς διασώθηκε ἀπ' τὴν ἀρχαία παράδοση. Εἴμαστε ὁμως τουλάχιστον βέβαιοι πὼς τὴν ὀψιμὴ βυζαντινὴ ἐποχὴ ὀνομαζόταν «Μονόσπητον» καὶ «Μονοσπήτια»³. Ἡ ὀνομασία αὐτὴ εἶναι φανερὸ πὼς προῆλθε ἀπ' τὸ γνωστὸ ὄνομα τῶν ἀγροτικῶν ἐπαύλεων «Μονοίκια»⁴ μὲ μετάφραση τοῦ β' συνθετικοῦ του. Καὶ πιθανῶς «Μονοίκιον» θὰ ἦταν καὶ ὁ ἀρχικὸς τύπος τοῦ ὀνόματος τοῦ γειτονικοῦ βουνοῦ, τὸ ὁποῖο σ' ἐγγραφα τῶν ὑστεροβυζαντινῶν χρόνων μνημονεύεται ὡς «ὄρος τοῦ Μενοικέως» (σημ. Μενοίκιον)⁵.

Τὸ βυζαντινὸ ὄνομα τοῦ πολισματος δὲν θὰ πρέπει νὰ ἦταν ἄσχετο μὲ τ' ὄνομα αὐτοῦ κατὰ τὴ ρωμαϊκὴ ἐποχὴ. Σ' αὐτὸ τουλάχιστο τὸ συμπέρασμα ὀδηγούμεστε, ἂν συσχετίσουμε σημασιολογικὰ τ' ὄνομά του μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι στὴν περιοχὴ τοῦ πολισματος ὑπῆρχαν, γιὰ λόγους ἀσφάλειας, ἀρκετὲς ἀγροτικὲς ἐπαύλεις (*villae rusticae*) Ρωμαίων, ἀπόμαχων τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ, μιὰ ποὺ τὸ πόλισμα βρισκόταν στὰ σύνορα τῆς ρωμαϊκῆς ἀποικίας τῶν Φιλίππων. Τέλος, ἂν πάρουμε ὑπόψη μας τὸ γεγονὸς πὼς τὰ ἐλληνικὰ ὀνόματα σχεδὸν ὅλων τῶν πολισμάτων διατηρήθηκαν καὶ μετὰ τὴ ρωμαϊκὴ κατάκτηση, μπορούμε νὰ υποθέσουμε μὲ ἀρκετὴ βεβαιότητα πὼς καὶ τὸ ἐλληνικὸ ὄνομα τοῦ πολισματος, ποὺ εἶχε δοθεῖ, μετὰ τὴ μακεδονικὴ κατάκτηση, σ' ἀντικατάσταση τοῦ παλιότερου—ἄγνωστου σὲ μᾶς—θρακικοῦ ὀνόματος,

1. Ἀπ' τίς πηγὲς μᾶς εἶναι γνωστὰ τὰ ὀνόματα 5 πόλεων καὶ 1 κόμης τῆς Ὀδομαντικῆς, βλ. Σ α μ σ ἄ ρ η, Ἱστορικὴ γεωγραφία, σ. 126 κ.ε.

2. CIL, III, 14206⁴ [= Δ ή μ ι τ σ α, Ἡ Μακεδονία ἐν λίθοις φθεγγομένοις καὶ μνημείοις σωζομένοις, Ἀθῆναι 1896, ἀρ. 825].

3. Β λ. Σ α μ σ ἄ ρ η, Ἡ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σ. 21-22.

4. D u C a n g e, στὴ λ. «Μονοίκια, dicuntur rurales paroeciae, αἱ ἐν ἐσχάταις κείμεναι... Ἀγροικικὰς παρικίας λέγει, τοὺς ἰδιωτάτους τῶν ἐκκλησιῶν ἀγρούς, καὶ μὴ ἀνανεκοινωμένους, ὅλως ὄντας ἐν τισὶ κόμαις ἢ καὶ χωρίοις, οὓς καὶ Μονοίκια νῦν λέγουσιν...». Πρβλ. χρυσόβουλλο τοῦ Στέφανου Δουσάν (A. Guillou, Les archives de Saint-Jean-Prodrome sur le mont Ménécée, Paris 1955, ἀρ. 39), ὅπου φαίνεται καθαρὰ πὼς τὰ «Μονοσπήτια» ταυτίζονται σημασιολογικὰ μὲ τὰ «Μονοίκια»: «...χωρίον τὰ Μονοσπήτια μετὰ... τῶν παροίκων καὶ παρακαθημένων».

5. Β λ. Σ α μ σ ἄ ρ η, ὁ.π., σ. 11, σημ. 1, ὅπου καὶ οἱ παραπομπὲς στὶς πηγές.

θὰ ἦταν «Μονοίκιον» (ἢ «Μονοίκια») ἢ τὸ πιὸ πιθανὸ «Μόνοικος», ποὺ δὲν ἦταν καὶ ἄγνωστο στὴν ἀρχαία τοπωνυμολογία¹.

Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Κ. ΣΑΜΣΑΡΗΣ

1. Πρβλ. τὸ μασσαλιώτικο πόλισμα καὶ λιμάνι τῆς Λιγυρίας «Μόνοικος» (σημ. Μονακό): Στραβ. IV, 6, 3: «Ὁ δὲ τοῦ Μονοίκου λιμὴν ὄρμος ἐστὶν οὐ μεγάλαις οὐδὲ πολλαῖς ναυσίν, ἔχων ἱερὸν Ἡρακλέους Μονοίκου καλουμένου». Στεφ. Βυζ. στὴ λ. «Μόνοικος, πόλις Λιγυστική· Ἑκαταῖος Εὐρώπη. Τὸ ἐθνικὸν Μονοίκιος». —Κάτι τέτοιο προφανῶς εἶχε σκεφτεῖ καὶ τὸ Συμβούλιο Τοπωνυμῶν ποῦ, σ' ἀντικατάσταση τοῦ ξενικοῦ ὀνόματος «Βεζνίκο», ἔδωσε στὸ χωριὸ τ' ὄνομα «Μόνοικος» ἢ «Μόνοικον» (Δ. 28-12-1926, ΦΕΚ Α 7/1927). Οἱ κάτοικοι ὁμῶς τοῦ χωριοῦ, θεωρώντας αὐτὸ κακόηχο, ζήτησαν τὴ μετονομασία του σὲ «Ἅγιο Πνεῦμα» (Δ. 15-1-1930, ΦΕΚ Α 51/1930).

R É S U M É

Dimitrios K. Samsaris, Les carrières de marbre du village antique de Monoikos(?) Odontique.

Dans le présent article on publie les carrières de marbre blanc et gris que j'ai découverts sur deux collines aux pieds du mont de Ménoikion—dans la région du village actuel d'Agion Pneuma, qui est situé 14,5 km à l'est de Serrès.

Les vestiges de l'exploitation antique montrent bien qu'il s'agit des carrières dites «perpendiculaires» ou «superficielles» où la taille se fait par échelons. Sur la surface des deux collines j'ai trouvé 45 places de «détachements» de marbre gris où les traces d'anciens outils sont encore très visibles. Entre les deux collines il y a un énorme tas de petits morceaux de marbre blanc, qui sont y rejetés par les tailleurs de pierre. Dans ce tas de rebuts j'ai trouvé trois pièces de sculpture, qui ont été abandonnées par les sculpteurs.

D'un point situé entre les deux collines part une route pavée ancienne, qui servait au transport du marbre taillé. On voit encore des vestiges de cette route quand on fait le parcours du village d' Agion Pneuma jusqu' aux carrières.

Il ressort de la recherche qu'on a utilisé le marbre gris aux stèles funéraires. Par contre, le marbre blanc—étant semblable au marbre de Paros—servait surtout à l'architecture et à la sculpture. On voit bien l'utilisation du marbre blanc à une stèle funéraire (IIIe siècle ap. J. Chr.) d'une famille thrace hellénisée qu' on a trouvée dans la région du village d'Agion Pneuma. On reconnaît aussi le même marbre à quelques oeuvres de sculpture au musée archéologique de Serrès.

On arrive à la conclusion que les carrières ont été en fonction dans le cours des trois premiers siècles ap. J. Chr. L'exploitation de celles-ci appartenait au village antique le plus proche, dont j'ai découvert (en 1967) les ruines près du village actuel d'Agion Pneuma, à une distance de 5 km S.-O. des carrières. Il s'agit d'un village thrace qui portait à l'époque byzantine le nom de «Monospetia» ou «Monoikia» et à l'époque gréco-romain probablement le nom «Monoikos».